

Magyarország Alkotmánybírósága részére
1015 Budapest, Donáti út 35-45.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, [REDACTED] [REDACTED] alatti lakos) a csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm [REDACTED] Ügyvédi Iroda, [REDACTED] ügyintéző: [REDACTED] útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (továbbiakban Abtv.) 27. §-a alapján a törvényes határidőn belül tisztelettel az alábbi

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	v 1358-1/2016
Érkezett:	2016 AUG 04.
Példány:	3
Melléklet:	19 db [REDACTED] [REDACTED]
Kezelőiroda:	

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria Pfv. III. 21 463/2015/2. szám alatti végzésének alaptörvény-ellenességét, és szíveskedjen azt megsemmisíteni, mivel a támadott végzés sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt alapjogomat.

Indokolás

1. A megsemmisíteni kért, a Kúria által hozott végzést 2016. április 25-én vettem kézhez.
2. Az Alaptörvény biztosítja a jogalanyoknak a jogorvoslathoz való jogát. Az alkotmányjogi panasz indítványt az Abtv. 27. §-a alapján terjesztem elő, mely szerint az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés, vagy a bírósági eljárást befejező, egyéb döntés
 - a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és
 - b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

A korábbi kártérítési perben hozott jogellenes döntések nyomán egyedi ügyben érintett személy vagyok. Az alkotmányjogi panaszommal támadott jogerős végzés olyan ügyben született, amelyben felperesként érvényesítettem jogaimat. A korábbi kártérítési per alapját képező káreseményt véltlen károsultként úgy szenvedtem el, hogy elsőbbségi helyzetben közlekedve az alperesi jogelőd nem biztosította elsőbbségi jogomat, melynek következtében összeütköztünk, és rokkantságomat okozó súlyos sérüléseket szenvedtem el, mellyel összefüggésben az illetékes hatóságok munkaképtelenségemet is megállapították. Az általam indított kártérítési perben – a hasonló tényállásokra irányadó és következetesen érvényesülő, LB/Kúria által kialakított jogalkalmazói gyakorlattal szemben – extrémnek mondható módon elutasító döntések születtek. A jogerős ítélet ellen rendkívüli jogorvoslattal éltem, azonban a Kúria az előterjesztett felülvizsgálati kérelmemet – azt felülvizsgálatra alkalmatlannak ítélve – végzésével hivatalból elutasította, ezáltal megfosztva engem az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt alapjogomtól (a jogorvoslathoz való jog). A Kúria most támadott döntésénél fogva alapjogsérelmem személyes és közvetlen, tényleges és aktuális érintettségem folytán következett be. Tehát ügyemben a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség áll fenn.

Álláspontom szerint azért, hogy a Kúria érdemben nem vizsgálta felül a jogalkalmazói gyakorlattal alapvetően ellentétes, jogerős ítéletet, és engem elzárt a jogorvoslattól, alaptörvény-ellenesen járt el, így az alkotmányjogi panaszom megfelel az Abtv. 29. §-ának.

Tisztelettel kérem t. Alkotmánybíróságot, hogy alkotmányjogi panasz indítványomnak helyt adni szíveskedjen, és a támadott végzést megsemmisítő döntésével reparálja alapjog-sérelmemet, és szíveskedjen helyreállítani az alapjogok által garantált alkotmányos jogállapotot.

3. A *pertörténetet* röviden az alábbiak szerint foglalom össze.

A perbeli napon motorkerékpárommal elsőbbségi helyzetben hozzávetőlegesen 65 km/h-s sebességgel haladtam, és közlekedésem során a károkozó alperesi jogelőd egy rosszul belátható helyről az irányváltoztatás szándékával balra, nagy ívben az én közlekedésemre rendelkezésre álló forgalmi sávra ráhajtván nem biztosította elsőbbségemet. A károkozó magatartás következtében összeütköztünk, és én az NRSZH szakvéleményével igazoltan 52 %-os egészségkárosodást eredményező, polytraumás sérüléseket szenvedtem el, mely a régi nomenklátúra szerint 67 %-os, III. csoportú rokkantságnak, vagyis munkaképtelenségnek megfelelő állapot.

A jogos felperesi követelést az első- és másodfokú bíróság – felperesi álláspont szerint – megalapozatlanul utasította el. A felperesi petíum – a követelés jogalapja tekintetében – közbenső ítélet meghozatalára irányult. Ezért a felperesi követelés jogalapját vizsgálták a bíróságok, az összegszerűségi kérdések tárgyalására a jogalap – felperesre nézve jogszerű – elbírálása után kerülne sor.

A rendes eljárásokban (első- és másodfokú bíróság döntéseiben) téves megítélés alá került a balesethez vezető eseménysor értékelése, ill. az eljáró bíróságok ignorálták azt az alapvetést, hogy én, mint felperes elsőbbségi helyzetben közlekedtem. Elsőbbségi helyzetem két irányú, egyfelől egyenesen haladtam az irányt változtató alperesi jogelőddel szemben, másfelől eleve védett úton közlekedtem. A balesetet csak 34-38 km/h-s haladási sebesség mellett tudtam volna elhárítani (de ezzel egyik bíróság sem foglalkozott).

Eljáró bíróságok nem kezelték a helyén az elsőbbségi jog prioritását, mely a következetes (LB/Kúria által kialakított) jogalkalmazói gyakorlat szerint döntő jelentőségű és alapvetően határozza meg a közlekedés biztonságát. Eljáró bíróságok kizárólag engem, felperest tettek felelőssé a baleset bekövetkezéséért, miközben én, a baleset sértettje, károsultja, szenvedő alanya vagyok. A bírói gyakorlat annak megítélésében is egységes – melyet az ügyemben eljáró bíróságok teljes egészében figyelmen kívül hagytak –, hogy az elsőbbségi helyzetben közlekedő által helytelenül megválasztott, magasabb haladási sebesség kizárólag a baleset elhárítása körében értékelhető, és csak kármegosztás alapjául szolgálhat. Én a magasabb haladási sebességemet 20 %-os közrehatásban értékelve terjesztettem elő a keresetet.

Az ügyemben eljáró bíróságok az alperesi jogelőd érdekkörében felmerült rossz beláthatóságot is tévesen rám, felperesre terheltek.

Nem értékelték okszerűen a perszakértő azon megállapítását, hogy lassító fékezéssel /KRESZ 1. függelék III. b./ nekem, felperesnek csak 34-38 km/h-s sebességről lett volna lehetőségem az ütközés elkerülésére. Ez azt jelenti, ha a megengedett sebességtartományban közlekedtem volna, akkor sem tudtam volna a balesetet elhárítani. Emiatt a perbeli baleset

bekövetkezéséért eredendően nincs alap az én felelősségem megállapítására. Tehát az ütközésért nem én felelek, hanem az alperesi jogelőd. A magasabb haladási sebességem kisebb mértékben eredményezhet kármegosztást, melynek megfelel a 20 %-os arány.

A másodfokú bíróság tévesen értékelte terhemre azt a körülményt is, hogy vezetői engedély hiányában voltam, azonban szabályosan és elsőbbségi helyzetben közlekedtem, ezáltal vezetői engedélyem hiánya és a bekövetkezett baleset között semmilyen okozatosság, összefüggés nincs, ezen körülmény a jogvita eldöntése szempontjából nem bír jelentőséggel. E tekintetben a bírói gyakorlat ugyancsak kiforrott és következetes.

4. A Kúriának a perbelihez hasonló tényállásokra kialakult a jogalkalmazói gyakorlata, melynek megfelelően a felperes alappal számított a felülvizsgálati kérelem kedvező elbírálására. A Kúria a felülvizsgálati kérelmet hivatalból – alapvetően formai okokra történő hivatkozással – utasította el, és ezzel megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikkének (7) bekezdését, mivel elzárta a felperest a törvényben biztosított jogorvoslati jogától.

A Kúriának a felülvizsgálati kérelmet hivatalból való elutasítása sérti a Pp.-ben szabályozott eljárásjogi szabályokat is. A Pp. 3. § (2) bekezdése szerint a beadványokat nem alakszerű megjelölésük, hanem *tartalmuk szerint* kell elbírálni, és ebben a körben a Pp. nem tesz különbséget a szerint, hogy a fél saját maga, vagy jogi képviselő igénybevételevel érvényesíti jogait. Az az előírás, mely szerint a felülvizsgálati eljárásban jogi képviselő közreműködése kötelező, még nem annulálja a Pp. 3. § (2) bekezdésében elvi értelemben megfogalmazottakat, melyeket tovább erősít a Pp. 270. §-ának (1) bekezdésének második fordulata, mely szerint a felülvizsgálati eljárás során a *Kúria általános szabályok megfelelő alkalmazásával jár el*.

Indítványozó tisztelettel állítom, hogy a felülvizsgálati kérelmem a felülvizsgálatra alkalmas volt, abban kifejezetten és az indokolásban pontosan megjelölésre kerültek azok a jogszabályok, amelyeknek megsértését a felperes kifogásolta. Felperesi álláspont szerint az általam benyújtott felülvizsgálati kérelem megfelelt a Pp. 270. § (2) bekezdésének, mivel a jogszabálysértésre történő hivatkozás a felülvizsgálati kérelem 3. oldalának 4. bekezdésében (KRESZ 1. függelék III. b.), ill. a beadvány utolsó bekezdésében (Ptk. 346. § (2) bekezdésére történő hivatkozással) kifejezetten megvalósult. Ezért a Kúria megalapozatlanul ítélte meg a felülvizsgálati kérelmet úgy, hogy az alkalmatlan az érdemi elbírálásra. A jogszabálysértésre vonatkozó hivatkozás *formáját* a Pp. nem írja elő, azonban a felülvizsgálati kérelemből a felperes által az alsóbb fokú bíróságok döntését érintő jogszabálysértés ténye és a konkrét jogszabály megjelölése megtörtént a hivatkozottaknak megfelelően. Álláspontom szerint a felülvizsgálati kérelmemben tartalmilag helyesen hivatkoztam a jogszabálysértés tényére, ezáltal – összhangban az analógiaként felhívott, Pp. 272. § (2) bekezdésének megengedő szabályára, mely szerint nincs helye a felülvizsgálati kérelem elutasításának még tévesen megjelölt jogszabályhely esetén sem – tehát nem volt helye a rendkívüli perorvoslatom hivatalból történő elutasításának.

Nem alkothatja a jogalkalmazói gyakorlat részét egy – a bírói gyakorlattal szemben – halmozottan téves jogértelmezésen alapuló első- és másodfokú ítélet. A két, rendes eljárásban döntő bíróságok a fentiekben előadottak szerinti okszerűtlen és téves értékeléssel határoztak a felperesi keresetről, mely megalapozatlan ítéletek – ha hatályban maradnának – rossz irányba fordítanák a hasonló tényállású ügyekre irányadó, eddig töretlen LB/Kúria által vezérelt jogalkalmazói gyakorlatot.

Tehát, álláspontom szerint a jogalkalmazói gyakorlat következetessége és egységessége sérülne, ha a támadott, két ítélet hatálya fennmaradna, és a Kúria – formai okokra történő hivatkozással – nem bírálná el érdemben a felperes rendkívüli perorvoslatát. Ennek elkerülése érdekében nem engedhető meg, hogy megalapozatlan jogerős döntések a kiforrott, a Kúria által kialakított gyakorlaton léket verjenek (nem csak egyéni érdek).

Amennyiben a Kúria – az alapjogom megsértése nélkül – érdemi tárgyalás keretében bírálta volna el a jogszerűen előterjesztett felülvizsgálati kérelmemet, úgy közbenső ítéletben nagy eséllyel döntött volna a felperesi beadványban képviselt jogi érveknek megfelelően.

A felülvizsgálati kérelem hivatalból történő elutasításával nem csak a felperes (Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdés szerinti) alapjogai sérültek – egyéni érdek szerint –, de a töretlen jogalkalmazó gyakorlat ellenében maradt jogerős egy, a kártérítési tényállásokra vonatkozó jogalapilag tévesen született, rossz döntés.

5. Az Abtv. 27. § b) pontjával összefüggésben tisztelettel előadom, hogy a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság jogerős végzésével szemben nekem, felperesnek további jogorvoslati lehetőség nem áll a rendelkezésemre.

Arról is nyilatkozom, hogy jelen ügyből kifolyólag – értelemszerűen – felülvizsgálati eljárás nincs folyamatban, ill. perújítást sem kezdeményeztem.

Budapest, 2016. június 23.

Tisztelettel:

indítványozó

képv.

mellékletek:

1. ügyvédi meghatalmazás
2. jognyilatkozat a személyes adatkezelésről
3. érintettséget alátámasztó dokumentumok 3-3 pld-ban
 - PKKB 34 P. 92 419/2013/39.
 - Fővárosi Törvényszék 56. Pf. 632 427/2015/6.
 - Kúria Pfv. III. 21 463/2015/2.
 - kereset
 - fellebbezés
 - felülvizsgálati kérelem.